

[Hanne Thanning Jacobsen]

Jeg har talt om udviklingsprogram for folkeskolen og udviklingsprogram for den sociale sektor. Vi har afsluttet et andet udviklingsprogram, et 10-punkts-program for folkeoplysning, og vi skal til at lave en ny fritidsundervisningslov. Også i den forbindelse er der ikke nogen tvivl om, at lærere og pædagoger med disse brede mellemuddannelser vil kunne indgå.

Jeg har allerede tidligere i min korte bemærkning afvist argumentationen om, at vi får for mange lærere. Jeg har også lyst til at sige, at jeg synes, det er rystende, når så mange unge ikke kan komme på uddannelse, at vi nu vil lukke seminarier og i sommer afviste 900 ansøgere. Vi kan jo se, at lærerarbejdsløsheden er på omkring 2 pct., hvilket vi inden for andre erhverv regner så at sige lig med nul. Og de lærere, som vi får uddannet, søger ikke alle sammen ind i skolearbejdet, men har vist sig at være attraktive for det private erhvervsliv i en masse sammenhænge. Derfor er arbejdsløsheden for lærere så lav. Derfor har vi brug for lærere i fremtidens samfund.

Pædagogerne har vi selvfølgelig også brug for. Kommunernes Landsforening har længe argumenteret for, at man vil have has på ventelisterne på daginstitutionerne, og der arbejdes hårdt i landets kommuner for at få has på disse ventelister. Kommunernes Landsforenings formand har gentagne gange gjort opmærksom på, i hvor høj grad man mangler pædagoger. Derfor er det også meningsløst at lukke de pædagogiske seminarier.

Jeg vil slutte med at sige, at Socialistisk Folkeparti har stillet ændringsforslag, som vi skal stemme om, når denne forhandling er forbi, om, at hele § 1 i dette lovforslag udgår. Det har vi gjort, fordi vi mener, at Folketinget og befolkningen skal udnytte de 12 dage, som Folketingets forretningsorden og grundloven giver os mulighed for, til at stoppe op og her op under jul sige til hinanden: Er det den måde, dette skal ende på? Og jeg håber meget, at vi alle med omtanke vil bruge disse 12 dage.

Povl Brøndsted (V):

Venstres ordfører, fru Hanne Severinsen, er forhindret i at være til stede her i dag, og jeg er blevet bedt om på gruppens vegne at komme med nogle betragtninger ved anden behandling.

Ved anden behandling er det jo sådan set ændringsforslagene, man drøfter, og ændringsforslagene i dag er to ting. Der er det forslag, bag hvilket der er et flertal, og så er der jo det, der er SF's forslag. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg vil også komme med nogle betragtninger, som viser den situation, vi er i. Jeg tror, vi alle er klar over, at det, vi oplever i forbindelse med denne omlægning af den fremtidige læreruddannelse, kun er ét område ud af mange, der skal tages op i Folketinget i de kommende år. Hvis vi mener noget med, at vi skal prøve på at udnytte den offentlige sektors muligheder og løse den offentlige sektors opgaver bedre, så er det en debat, vi vil komme til at møde igen og igen, hvis det ikke bare skal være sådan, at vi snakker om det og ikke handler.

Det siger sig selv, at ved enhver form for omstrukturering, det være sig inden for uddannelsessektoren, det være sig inden for sundhedssektoren, det være sig inden for administrations- og sygehussektoren, vil det altid være sådan, at der er en masse følelser inde i billedet, mens debatten står på. Men man er også klar over, at når først beslutningen er taget og de, der følte, at løsningen ikke lige var efter deres hoved, skal til at løse opgaverne, vil det vise sig, at der er nye rammer og nye muligheder for øget produktivitet, øget effektivitet og også øget mulighed for, at opgaverne løses bedre.

Vi må jo, når vi taler om læreruddannelse, indrømme, at vi kører efter en gammel struktur, der har været præget af et samfund, hvor det var naturligt, at denne læreruddannelse i meget høj grad var decentraliseret. Vi må også indrømme, at i dag stilles der nogle andre krav. Der stilles krav om, at læreruddannelsesstederne er steder, hvor der gives mange tilbud, hvor man har mulighed for at supplere sin uddannelse, hvor der er mange eksperter, der kan give tilbud til de enkelte studerende på seminarier.

Der er behov for at finde en ny struktur for læreruddannelsen. Det har ikke noget med spørgsmålet om centralisering eller decentralisering at gøre, for en af de ting, der ligger helt åbenbart, er, at læreruddannelsesstederne skal være spredt. For det første skal de være spredt, så de både findes i det østlige Danmark og i det vestlige Danmark. For det andet er det en væsentlig ting, at uddannelsesstederne både findes i byer og storbyer, og at der er nogle, der er